

toho plyne, že Jindřich K. při hlavním přelíčení dne 2. prosince 1925 neuplatňoval vůbec žádnou hmotnou škodu a že uplatňování takové nelze spatřovati ani v jeho stížnosti proti odmítavému rozhodnutí krajského soudu, kdyžtě tam poukazuje toliko na pochybnou možnost budoucí škody. Netvrdil proto v době připojení se k trestnímu řízení jsoucnost soukromoprávního nároku a nelze mu přes jeho připojení se k trestnímu řízení přiznati vlastnost soukromého účastníka. Krajský soud v Liberci odepřel mu ji také právem a nepřisoudil mu v důsledku toho ani žádané útraty právního zastoupení. Opačný náhled vrchního zemského soudu přičí se zákonu. Vzhledem k tomu bylo k návrhu generální prokuratury podle §u 33 tr. ř. uznati právem, jak se stalo a v důsledku toho ona usnesení zrušiti.

Čís. 2416.

I když obhájce, ohlašuje při hlavním přelíčení za nepřítomnosti obžalovaného zmáteční stížnost, žádal o doručení opisu rozsudku, počíná lhůta k provedení zmáteční stížnosti doručením rozsudku obžalovanému, nebyl-li obhájci rozsudek vůbec doručen (§§ 6, 79 tr. ř.):

(Rozh. ze dne 15. června 1926, Zm II 228/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení zemského trestního soudu v Brně ze dne 8. května 1926, jímž byla zavržena zmáteční stížnost stěžovatelova do rozsudku ze dne 30. března 1926, odsuzujícího stěžovatele pro zločin zpronevěry podle §u 183 tr. zák. a zločiny podvodu podle §u 197, 200 a 199 d) tr. zák.

Důvody:

Podle spisů ohlásil obžalovaný proti rozsudku, vnesenému dne 30. března 1926 při hlavním přelíčení, provedeném za jeho nepřítomnosti, dne 3. dubna 1926 zmáteční stížnost a odvolání, žádaje při tom, by byl rozsudek doručen jeho obhájci za účelem provedení ohlášených opravných prostředků. Opis rozsudku s poučením o opravných prostředcích byl pak podle zpátečního lístku doručen obžalovanému dne 18. dubna 1926 k vlastním rukám, o čemž vykázany obhájce nebyl uvědoměn. Když potom až do 8. května 1926 vznesen nebyl ani odpor proti rozsudku pro zmeškání, ani provedení pouze ohlášené zmáteční stížnosti nalézacímu soudu nedošlo, byla zmáteční stížnost soudem prvé stolice usnesením ze dne 8. května 1926 podle §u 1 čís. 2 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 odmítnuta. Stížnost do tohoto usnesení, v čas podána, doličuje, jednak, že obžalovaný sám, předpokládaje, že bude podle jeho žádosti opis rozsudku doručen obhájci, a že sám prozatím nemusí se starati o provedení zmáteční stížnosti, i po doručení rozsudku vyčkával vyzvání svého obhájce, by se k němu k smluvené informaci dostavil, jinak že obhájci opis rozsudku vůbec ještě nebyl doručen, že obhájce nebyl ani vyrozuměn o vyřízení jím vznesené žádosti o doručení rozsudku, a že byla mu tak odňata možnost, by ohlášené opravné prostředky

v čas provedl. Stížnost domáhá se proto, že bylo napadené usnesení zrušeno a soudu prvé stolice uloženo, by především doručil opis rozsudku vykázanému obhájci za účelem provedení zmateční stížnosti. Než stížnosti nelze přiznati úspěch. § 79 tr. ř. ustanovuje, by spisy, od jichž doručení jde účastněným lhůta k podání opravného prostředku, byly doručeny straně samé neb jejímu zástupci. Tomuto předpisu bylo vyhověno v souzeném případě tím, že byl rozsudek dne 18. dubna 1926 doručen obžalovanému; běžela tedy 8 denní lhůta k provedení zmateční stížnosti ode dne 19. dubna 1926 a bylo na obžalovaném, by se o to postaral, by provedení stížnosti včas soudu došlo. Na tom nic nemění, že obhájce svého času žádal, by byl rozsudek jemu doručen, ani že obžalovaný sám, spoléhaje se na svého obhájce, ničeho dále nezařídil, neboť nepečlivost a nedbalost, již obžalovaný podle onoho děje zavinil opomenutí včasného provedení zmateční stížnosti, nemůže býti příčinou, by neprodloužitelná osmidenní lhůta byla prodloužena (§ 6 odst. první tr. ř.). Nebylo proto stížnosti vyhověno.

Čís. 2417.

Nelze odsouditi pro zločin §u 144 tr. zák., ani pro pokus neb spoluvinu na něm, jsou-li pochybnosti, zda plod v době zákroku ještě žil.

(Rozh. ze dne 16. června 1926, Zm I 285/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované Marie N-é do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chrudimi z 8. dubna 1926, jímž byli uznáni vinnými Anna Č-á zločinem podle §u 144 tr. z. a Marie N-á a Rudolf K. zločinem podle §§ů 5 a 144 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byla stěžovatelka Marie N-á uznána vinnou zločinem podle §§ů 5 a 144 tr. zák. a podle ustanovení §u 290 tr. ř. též ve výroku, jímž byli uznáni vinnými Anna Č-á zločinem podle §u 144 tr. zák. a Rudolf K. zločinem podle §§ů 5 a 144 tr. zák. jako zmatečný a krajskému soudu v Chrudimi uložil, by věc znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost Marie N-é dovolává se důvodů zmatku čís. 9 a), b) a 10 §u 281 tr. ř. Podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že skutková podstata zločinu podle §u 144 tr. zák. není u obžalované Anny Č-é dána, poněvadž není zjištěno, že plod její byl v době zákroku živý (zmateční stížnost praví nesprávně »života schopný«), a že následkem toho nelze také činnost stěžovatelčinu kvalifikovati jako zločin podle §§ů 5 a 144 tr. zák. Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění. Předmětem zločinu podle §u 144 tr. zák. jest živý plod v těle mateřském a nemůže býti tento zločin přičítán ani jako pokus, jsou-li pochybnosti, zda plod v době zákroku předsevzatého za účelem jeho vyhnání ještě žil. Nalézací soud měl se v souzeném případě zabývatí otázkou, zda plod byl v době zákroku živý, třebaže nikým nebyly v tom směru vysloveny